Mrs. E. Prentiss:

Paa Himmelvejen.

Oversat af Ellen.

(Fortsat.)

„Med andre Ord," sagde jeg, „Toppen af den Stige, som hviler paa Jorden, naar ind i Himlen, og vi skulle stige op ad den ligesom Englene i Jakobs Drøm."

„Og stige ned ligesom de," indskød Helene forsagt.

„Nu skal De ikke tale i den Tone," udbrød Frøken Clifford, „lad os se Livet fra den lyse Side og tro, at Gud vil, vi altid skulde vandre op ad, altid komme ham nærmere, altid lære noget nyt om ham, altid elske ham inderligere og inderligere. Sikkerlig er vore Sjæle syge og kunne ikke af sig selv være „paa Flugt," men jeg har i den sidste Tid faaet saadanne skønne Tanker ved at læse Titlen paa en Bog, „Guds Fremgangsmaade over for Sjælens Sygdomme." Det giver saadan Ro over for alt, hvad der synes sygt i vort Liv, at tænke paa ham som vor Læge: at alle Onderne er Lægemidler, alle Savnene kun en gavnlig Diæt, alle Fejl indeslutte Vinding. Medens jeg studerer det enkelte Tilfælde og ser, hvorledes han taalmodig og udholdende forsøger snart dette, snart hint Lægemiddel, og hvor ufravigelig han helbreder den Sjæl, som underkaster sig hans Midler, maa jeg elske ham saa usigelig; ja, jeg elsker ham saa højt!

Og jeg forbavses over at se, at vi er genstridige under hans aldrig fejlende Haand. Hvorledes har han ikke handlet med mig! Min Sjæl var syg til Døden, syg af Verdenskærlighed, Selvbehagelighed og Daarskab. Der var kun en eneste Vej, ad hvilken jeg kunde bringes til Fornuft, og netop den Vej slog han ind paa. Han rev mig helt ud af Verden og lukkede mig inde i et eneste Værelse, en Krøbling, hjælpeløs og ene, og satte mig til at tænke, tænke, tænke, indtil jeg saa Hulheden og Tomheden i alt, hvad jeg hidtil havde levet i. Derefter sendte han Dem og deres Moder til mig for at vise mig Livets Virkelighed og for at aabenbare min usynlige, ukendte Læge for mig.

Kan jeg da elske ham med et delt Hjerte? Kan jeg spørge, hvor meget jeg skal afbetale af, hvad jeg skylder ham?"

Helenes Arbejde var gledet ud af hendes Hænder, og hun havde Taarer i Øjnene.

„Hvor jeg takker Dem," sagde hun blidt, „for alt, hvad De har sagt. De har forklaret mig Livet. De har givet mig en ny Opfattelse af min Gud og Frelser."

Frøken Clifford lod til at blive neddæmpet og ydmyget af disse Ord; hendes Begejstring svandt, og hun saa undskyldende paa Helene, idet hun sagde:

„Sig ikke det! Jeg har aldrig følt mig saa uskikket til noget som helst andet end til at sidde ved Herrens Disciples Fødder og lære af dem."

Og dog havde jeg, som i saa mange Aar havde hørt til Herrens Disciple, siddet ved hendes Fødder og lært af hende. Aldrig havde Storheden af den Gerning, der gøres i denne Verden, og hans Magt og Godhed, som fuldfører det altsammen, staaet saa levende for mig.

Jeg var glad ved at kunne trække mig tilbage og synge ham Lovsange for hver Gang, han som min Læge havde skuffet mit Haab og tilintetgjort min Glæde og sat Sorgens og Savnets Kalk til mine Læber.

— Den 24. Maj. — Jeg har læst det Uddrag af Fenelon, som gjorde saa stærkt Indtryk paa mig, for Ernest.

„Enhver Forretningsmand, enhver som er i Virksomhed, burde læse det," sagde han. „I Steden for at indbilde os, at Forretningerne er et og Gudslivet et andet, skulde vi forvandle vort Slid og Slæb til Tilbedelse. I Steden for at gaa til Møde for at komme i en god Stemning, skulde vi være i en god Stemning fra Morgen til Aften, fra Aften til Morgen, og Bøn og Lovsang skulde kun være et andet Udtryk for den Kærlighed og Tro og Lydighed, vi har levet i midt under Travlhedens Tryk."

„Jeg vilde kun ønske, at jeg havde forstaaet dette for længe siden," sagde jeg, „jeg har alt for meget gjort Bønnen til en Luksus og har ofte indvendig været gnaven og ærgerlig, naar Omsorgen for mine Børn gjorde mig det umuligt at forlade dem for at hellige mig til mine egne Bedetimer, naar de for Eksempel har været syge eller i lignende, uforudsete Tilfælde.

Jeg tænkte som saa: Her stilles særlige Fordringer til min Taalmodighed, og jeg er af Naturen utaalmodig, altsaa maa jeg have Tid til at trække mig tilbage og bede Herren sætte mig i Stand til at møde denne Genvordighed. Men nu ser jeg, at selve den fortrøstningsfulde Modtagelse af den Pligt, han lagde paa mig og den Unddragelse af Hvilen og Trøsten, han førte mig ind i, vilde have forenet mig dybere med Kristus, end selv den højeste Nydelse af hans Nærhed vilde formaa."

„Ja, enhver Lydighedshandling er en Tilbedelse," sagde min Mand.

„Men hvorfor lære vi det ikke hurtigere? Hvorfor bortødsler vi vort Liv, før vi lære at leve?"

„Jeg er ikke vis paa," svarede han, „at vi ikke lære saa hurtig, som vi er villig til at lære. Gud paatvinger os ikke sin Undervisning, men naar vi som Luther siger: „Mere Lys, Herre, mere Lys!" saa kommer Lyset."

Da han var gaaet, spurgte jeg mig selv, om dette kunde være sandt med Hensyn til mig. Er der ikke en hemmelig Modstræben mod at kende Sandheden i mit Hjerte, for at ikke denne Sandhed skal kalde mig ind i et renere og helligere Liv end det, jeg hidtil har levet?

— Den 2. Juni. — For et Par Dage siden har jeg været henne at se til Fru Campbell, og til min store Glæde fandt jeg, at Helene havde været der, og at de havde haft en længere, alvorlig Samtale. Fru Campbell er falden meget af i den senere Tid, og det er ikke sandsynligt, at vi ret længe skulle beholde hende iblandt os. Hvert af hendes Ord og Blikke er mig dyrebart, naar jeg tænker paa, at hun saa snart skal gaa ind i den usynlige Verden og se vor Frelser og bydes velkommen af ham. Dersom det er saa dejligt at være sammen med dem, som er paa Vej til Himlen, hvad maa det da ikke have været at vandre med ham, som kom fra Himlen og kunde fortælle os, hvorledes der er.

Hun talte aabenhjertig om Døden og sagde, at Ernest havde lovet at sørge for hendes Begravelse og for, at hun kom til at ligge ved Siden af sin Ægtefælle.

„De ser, min kære," tilføjede hun med et Smil, „at skønt jeg snart venter at være blandt de hellige i Himlen, er jeg endnu et menneskeligt Væsen med menneskelige Svagheder. Hvad kan det i Virkeligheden have at sige, hvor dette trætte, gamle Legeme bliver lagt, naar jeg for evig har forladt det? Og dog efterlader jeg mig Bestemmelser om, hvad der skal gøres med det."

Jeg svarede, at det glædede mig, at hun endnu var menneskelig, men at jeg ikke regnede det for Svaghed af hende at tænke paa det Legeme, hvori hun saa længe havde haft Bolig. Jeg saa, at hun var træt, og jeg vilde gaa, men hun holdt mig tilbage, idet hun sagde:

„Ja, jeg er træt, men hvad gør det? Nu er der kun Spørgsmaal om Dage, og saa vil al min Trætheds-følelse være forbi. Saa vil jeg blive saa ung og frisk som nogen Sinde, og jeg vil have Styrke til at leve og prise Gud, som jeg nu ikke kan det. Men før jeg drager herfra, maa jeg endnu en Gang fortælle Dem, hvor uendelig god han er, hvor velsignet det er at lide med ham, og hvor lykkelig jeg har været i ham selv midt i den glødende Ovns stærkeste Hede. Det vil styrke Dem under alle Deres Prøvelser at genkalde Dem dette mit Vidnesbyrd i Døden. Der er ingen Ørken saa sørgelig, at hans Kærlighed ikke kan sprede Lys over den, ingen Ensomhed saa forladt, at han ikke kan mildne den. Jeg ved, hvad jeg siger. Jeg taler ikke i Vildelse. Jeg tror, at den dybeste, reneste Lykke kun kendes af dem, som har lært Kristus at kende i Sygeværelset, i Fattigdom, i pinlig Spænding og Ængstelse, under Trængsler og ved den aabne Grav."

Ja, det straalende Ansigt, udtæret af Sygdom og Lidelser, men dog bestandig straalende, sagde i et endnu mere usigelig udtryksfuldt Sprog:

„Alt kende Kristus er at leve!"

Som en, der stiger ned fra et Bjerg, vendte jeg tilbage til de larmende, tæt befolkede Gader, og da jeg naaede hjem, fandt jeg min kære Una meget lidende i Ernests Arme. Hun var falden og havde slaaet sit Hoved. Hvor havde jeg ikke bedt Gud om at mildne Luften for dette klippede Lam, og nu var hun falden saaledes!

Vi vaagede over hende indtil langt ud paa Natten; vi talte næppe til hinanden, men jeg kunde mærke paa den Maade, hvorpaa Ernest holdt min Haand fast inden i sin, at hendes dyrebare Liv endnu var i Fare. Tilsidst gik han ind paa at lægge sig lidt, men Helene blev hos mig.

Gud alene ved, hvad et Hjerte kan gennemleve i den Tid, som vi Mennesker kalder Timer. Jeg gennemgik hele Barnets Historie, idet jeg genkaldte mig hendes milde Ord og Blikke og min egen hemmelige Sorg over hendes svage Helbred, som afskar hende fra saa mange af de Glæder, der følger med hendes Alder. Og jo mere jeg tænkte, des fastere klyngede jeg mig til hende, der, svag som hun var, dog allerede var begyndt at blive min Støtte, og hvis Indvirkning paa vort Hjem jeg kun med Gysen kunde tænke mig at skulle undvære.

Af, min Tro var et Øjeblik nær ved at svigte, og jeg saa, hvad et stakkels, menneskeligt Væsen vilde være uden den. Men endnu før Dagslyset begyndte at liste sig ind i mit Værelse, strømmede Lys fra det høje igennem mit Hjerte, og jeg overgav selv dette, mit Yndlingslam, til Gud, som et frit og villigt Offer. Kunde jeg nægte ham mit Barn, fordi det var min Øjesten? Nej, nej, lad mig give ham, ikke det, jeg sætter mindst Pris paa, men det, jeg skatter højst og fryder mig mest over. Skulde jeg ikke kunne udholde denne Hjertelidelse for ham, som gav sin enbaarne Søn for mig?

Netop som jeg saaledes havde givet mit Minde til at lide, lagde han, som kun havde løfte Riset for at prøve min Tro, det atter ned igen. Mit elskede Barn aabnede sine Øjne og saa paa os med fuld Bevidsthed og med sit gamle, kærlige Smil. Men jeg vovede ikke at gribe hende og trykke hende til mit Hjerte. For hendes Skyld maatte jeg være i det mindste udvortes rolig.

— Den 6. Juni. — Alle de andre er gaaet i Kirke, og jeg er alene hjemme med mine dyrebare Una. Hun ligger saa fredelig paa Sengen, sørgelig mishandlet for Øjeblikket, men Ernest siger, at nu er der intet at frygte, og vi er en inderlig, taknemmelig Familie. Børnene er alle dybt greben af de sidste Dages Begivenheder og vaager med stor Medfølelse og Ømhed over deres Søster. Hvorfra eller hvorledes hun faldt ned, er der ingen, der ved; kun kan selv ikke huske noget om det, og det vil vedblive at være en uopklaret Gaade.

Det er anden Gang, at dette elskede Barn er blevet givet os tilbage, efter at vi havde overgivet det til Gud.

Og som det nu kostede os ti Gange mere at give Afkald paa hende, end da hun var et svagt, lille Barn, saaledes modtager vi hende nu som en Gave af vor Faders Haand med tifoldig Glæde.

Vi har i Sandhed ingen Undskyldning for ikke at overgive os helt til ham. Han har aabenbaret sig for os igennem saa mange Sorger og saa mange Glæder, aabenbaret sig saaledes, som han ikke aabenbarer sig for Verden.

XXVI.

— Den 13. Maj. — Denne Søndag vil jeg længe mindes. Tidlig i Morges blev vi kaldte til Fru Campbell for at være Vidne til hendes Glæde over at blive frigjort fra de Lænker, som saa længe har tynget hende. Mit Tab ved at miste hende er uerstatteligt. Men jeg kan i Sandhed takke Gud, fordi endnu en af de trætte Pilgrimme er naaet hjem. Jeg vil ikke mere kunne hjælpe til at opfylde hendes legemlige Fornødenheder, ikke mere kunne lytte til hendes Raad. Men hun var en Hilsen fra oven for mig, og jeg vil altid takke Gud, fordi han gav mig denne trofaste, kærlige Veninde. Lidet aner de, som trættes ved det, de kalder unyttige Sygelejer, eller lider under en svag Helbred, hvilken Gerning de kunne have for Herren, ved at leve et lykkeligt Liv og bede for andre.

Førend hendes Ord forsvinder af min Erindring, vil jeg nedskrive hendes Svar paa nogle af de sidste Spørgsmaal, jeg fik Lov at rette til hende. Hun befandt sig med Mellemrum nogenlunde vel, og i et af disse Øjeblikke spurgte jeg hende, hvad der særlig betegnede en fremskreden Udvikling i Kristenlivet.

„Jeg tror," svarede hun, „at en moden Kristen altid og under alle Omstændigheder er, hvad han tidligere var i enkelte Øjeblikke. Der gaves Tider, hvor han over alle Ting elskede Gud, hvor han med ydmyg Jubel tog sit Kors i Favn, hvor han havde inderligt Samfund med Herren og elskede sin Næste som sig selv. Men under alt dette ængstedes han for, at han skulde give efter for Fristelsens Magt og falde hen i Død og Lunkenhed, for at blive opsætsig i Prøvelsens Øjeblik og komme til at dømme sin Næste haardt og bittert, idet Vrede og Lidenskab tog Overhaanden. Men Kærligheden til Herren maa blive den stadige, inderste Grundvold for hans Liv; han kommer til at elske Gud mere for det, han er, end for det, han har gjort og vil gøre for ham personlig, og Herrens Ære bliver ham saa dyrebar, at han føler sig personlig saaret, naar den bliver krænket. Guds Villie bliver ham saa kær, at han elsker den mest, naar den sejrer over ham selv.

En Gang bad han kun til Tider og frydede sig over sine gode Stemninger og brændende Opløftelser. Nu beder han uden Ophør, og enten han er paa Bjerget eller i Afgrundsdybet, stoler han fuldt og fast paa sin Frelser.

Hans gamle Selvtillid har veget Pladsen for en barnlig Ydmyghed, der ikke giver ham Lov til at gøre et Skridt paa egen Haand; og den Guds Fred, der fylder ham under Bevidstheden om hans egen Skrøbelighed, giver ham Kærlighed til alle hans Medmennesker. Han tror og haaber og taaler alt og optager alt i bedste Mening. Selv hans Stemmes Klang og hans Ansigts Udtryk forandres, idet Kærligheden nu raader, hvor de menneskelige Lidenskaber før havde Herredømmet. Kort sagt, han ikke blot er en ny Skabning i Kristus Jesus, men har den stadige, velsignede Forvisning om at være det."

„De har beskrevet min Moder, som hun var, efter at hendes eneste Søn, den sidste af seks, blev tagen fra hende," sagde jeg, efter at hun langsomt og eftertænksomt havde udtalt ovenstaaende, „aldrig før har jeg saaledes forstaaet, hvorledes denne sidste Sorg, man kunde næsten sige, vænnede hende fra sig selv og fyldte hende med Kærlighed til Gud og Mennesker. Men nu ser jeg det. Kære Fru Campbell, bed for mig, at jeg maa komme til at bære hendes Kappe."

Hun smilede saa betydningsfuldt, at jeg forstod, at hun allerede bad for mig derom, og saa skiltes vi, — skiltes, hun for at fuldføre sin Pilgrimsfærd og gaa til Hvile, jeg for at vandre videre, jeg ved ikke hvor længe, eller gennem hvor mange Sorger og Trængsler, hvor megen Træthed og Smerte, — skiltes for at mødes igen hos ham, vi elsker, og være sammen med dem, som er kommen ud af den store Trængsel, og som har tvættet deres Klæder og gjort dem hvide i Lammets Blod, som er for Guds Trone og tjene ham Dag og Nat i hans Tempel, hvor de ikke skulle hungre mere og ikke tørste mere, thi Lammet, som er i Tronens Midte, skal lede dem og føre dem til de levende Vandkilder, og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne."

— Den 25. Marts. — Vi talte om Fru Campbell, om heneds velsignede Liv og velsignede Død; og Helene sagde, at hun tabte Modet ved at høre derom.

„Sidst da jeg saa hende, saaledes at hun var i Stand til at tale med mig," fortalte hun, „sagde jeg til hende, at fordi jeg havde saa svært ved at underkaste mig Guds Villie, kom jeg til at tvivle paa, at jeg virkelig er hans Barn. Hun svarede da mildt og kærlig som altid:

„Vilde De, selv om De kunde, vove at staa ham imod? Vilde De virkelig, dersom De kunde, kalde Deres kære Jakob tilbage til denne Verden?"

„Ja, det vilde jeg, det er sikkert," svarede jeg.

„Ofte", sagde hun da, „naar jeg er sløv og tung i Bønnen, siger jeg til mig selv: Dersom Kristus nu viste sig for dig, saa at du kunde se ham, ligesom han viste sig for sine første Disciple, hvad vilde du da sige til ham? Saa er han mig nær, og jeg siger det samme, som jeg vilde sige, hvis jeg virkelig saa ham. Naar en ny Sorg truer mig, bærer jeg mig ad paa samme Maade. Jeg tænker mig, at min Forløser selv kommer til mig og siger: „For din Skyld var jeg en Mand fuld af Pine og forsøgt i Sygdom; giv mig da for min Skyld dette Barn, bær for min Skyld dette Tab og denne Byrde. Kan jeg da sige nej til ham?

Nu er han kommen saaledes til Dem og har bedt Dem om at vise ham Deres Tro ved at give ham det kæreste, De ejer. Dersom han var her i dette Øjeblik og tilbød at give Dem det tilbage, vilde De nu svare ham: „Ja, Herre, jeg ved meget bedre end du, hvad der er godt for ham og godt for mig. Jeg vil have ham tilbage, hvad det saa end skal koste? I denne Usikkerhedens og Skuffelsernes Verden vil jeg være sikker paa at blive lykkelig med ham, og han vil finde mere Lykke her paa Jorden hos mig, end han ejer i alle Englenes og de helliges Samfund og hos Herren selv i Himlen. Vil De vove at sige dette? Aa, Katy, hvor hun bragte mig i Vaande. Nej, jeg turde ikke sige det."

„Min kære, lille Søster," udbrød jeg, „saa vil du altsaa opgive denne Kamp. Du vil give Gud Lov til at gøre, som han vil, med sit eget."

„Ja, det maa jeg jo," svarede hun, „men jeg underkaster mig kun, fordi jeg er nødt dertil."

Jeg betragtede det rene, blide Ansigt og kunde kun undres over den stærke Villie, som ikke var til at opdage i dets Udtryk.

„Sig mig," sagde hun, „tror du, at et sandt Guds Barn kan tænke som jeg? For mit Vedkommende tvivler jeg derpaa. Jeg tvivler paa alt."

„Tvivl om alt, men tro paa Kristus," svarede jeg, „og sæt endog, at du ikke er et Guds Barn, saa kan du jo blive det nu."

En frisk Rødme farvede hendes yndefulde Ansigt, og hun slog Hænderne sammen, idet hun med Jubel udbrød:

„Ja, det kan jeg."

Endelig har da Herren sendt hende det Ord, hun trængte til.

— Den 28. Maj. — Helene kom ned til Frokost i Dag i en tarvelig hvid Kjole. Jeg havde ikke Tid til at paalægge Børnene ikke at hentyde dertil, og de udbrød alle i Kor:

„Men Tante Helene, du har hvid Kjole paa."

„Men Tante, hvor du ser morsom ud!"

„Hurra! Som om hun ikke skulde ligne andre Mennesker!"

Hun tog med sin sædvanlige Blidhed imod det altsammen, ja, hun viste en saadan Mildhed, at hun tog alle deres Hjerter med Storm, som aldrig før ved sin afvisende Taalmodighed. Jeg sagde intet før hun senere paa Dagen kom hen til mig og sagde:

„Katy, Gud lærte dig, hvad du skulde sige. I alle disse Aar har jeg pint mig selv med Tvivl om, hvor vidt jeg kunde være hans Barn, naar jeg ikke kunde sige: „Din Vilje ske!" Hvis du havde sagt: „Jo vist er du et Guds Barn, du har jo for lang Tid siden bekendt dig at være det, og du har siden da levet som et Guds Barn," saa vilde jeg have været lige saa elendig som før. Men nu er et Bjerg taget bort fra mit Hjerte. Ja, dersom jeg ikke var Guds Barn i Gaar, kan jeg blive det i Dag; dersom jeg ikke før har elsket ham, kan jeg begynde at elske ham nu."

Jeg tvivler nu ikke om, at hun var hans Barn i Gaar og i Fjor og i flere Aar. Men nu er det dog, som om hun har begyndt et nyt Liv, jeg tror, det er et Liv i ubetinget Hengivelse til Herren, og ud af hendes Sorg vil en vidunderlig Glæde bryde frem.

— Den 2. September. — Vi er paa Landet, og Ernest har tilbragt Søndagen hos os. Nu har jeg lige fulgt ham til Stationen og set ham vel paa Vej hjem ad. Alt har føjet sig saa lykkelig for os, at han for i Sommer har været saa overdaadig at give mig Raadighed over en nydelig, lille Hest, og et gammeldags Køretøj, og jeg har lært at køre. Rigtignok begyndte jeg med at knække en af Vognstængerne paa den stakkels, gamle Indretning, da jeg vovede mig ud alene. Næste Dag havde jeg nær væltet hele min Ladning af Børn ud i en Dam, hvor jeg var saa taabelig at vande min Hest. Men Ernest havde som sædvanlig Taalmodighed med mig og bad mig om at anvende saa megen Tid som muligt paa at køre omkring med Børnene.

Det er en ny Fornøjelse, og jeg nyder den saa fuldt, som han havde tænkt sig. Helene bor ikke hos os, hun har tilbragt hele Sommeren hos Martha, som, den Stakkel, lider meget af Rheumatisme og er næsten hjælpeløs. Det gør mig ondt for hende, thi det maa være svært efter saa mange Aars ubøjeligt Helbred at finde sig i saa megen Lidelse. Med denne Undtagelse har vi haft en herlig Sommer, ikke en Dags eller en Nats Sygdom. Da jeg ikke har noget lille Barn til at holde mig vaagen, sover jeg hele Natten igennem og vaagner frisk og glad om Morgenen.

Nu skal vi snart hjem. Det er næsten ubarmhjertigt at opdrage Børn i en stor By. Men hvad skal man gøre ved det? Hvor der er Mænd og Hustruer, vil der ogsaa som Regel være Børn. Hvilket skrækkeligt Øde vilde ikke baade Stad og Land være uden dem.

Den eneste Mangel i min Lykke er Adskillelsen fra Ernest, som for hvert Aar bliver os begge mere pinlig. Gud har velsignet vort Samliv; det har ganske vist haft sine Brydninger og Bølgeslag, men takket være Herren er det gaaet over til at blive et roligt Hav af uforstyrret Fred.

Medens jeg hemmelig bebrejder min kære Mand, at han gik saa meget op i sin Gerning, at han derved forsømte Børnene og mig, udvikledes han Dag for Dag til at blive, hvad en Læge skal være: Koldblodig, rolig, omtænksom, flittig og til hver en Tid rede til at ofre sit Liv i Menneskehedens Interesse. Hvor ofte har jeg ikke betragtet hans Adspredthed som Ligegyldighed; hvor mange Gange har jeg ikke i mit Hjerte beskyldt ham for Kulde, medens hans hele Sjæl og Hjerte var opfyldt af Livets, — og Dødens, — alvorsfulde Spørgsmaal.

Men nu forstaar vi hinanden, og jeg er vis paa, at det er Guds vise og kærlige Raad, der har forenet to saa modsatte Naturer. Ingen Mand, der var lige saa heftig som jeg, kunde have baaret over med mig, som Ernest har maattet; og hvilket mærkeligt Hjem, uskikket til smaa Børns Opdragelse, vilde det ikke være blevet, dersom han havde faaet en Hustru, der var lige saa rolig og beherskет som han selv.

Nu efterlader intet Møde og ingen Adskillelse nogen Misstemning, nu glemmes ingen Fødsels- og Mærkedage. Det er skønt at se denne rynkede Pande glattes, naar Hustru og Børn er til Stede, og jeg har nu endelig det lykkelige Hjem, jeg saa længe har længtes efter. Men er det Ernest alene, der er forandret? — Kan det ikke være muligt, at jeg er bleven mere fornuftig, mindre egenkærlig og barnagtig?

Vi bor i en Forpagtergaard, hvor alt er tarveligt, men ordentligt og net. Forleden Dag spurgte jeg vor Værtinde, Madam Brown, om hun ikke misundte mig mine fire smaa Kæledægger. Hun svarede smilende, at de er de sødeste Børn, hun nogen Sinde har set, og naar man kan sætte dem i Vej, kan det være meget rart at have dem; men hun for sin Part levede fra Haanden og i Munden, og hun vilde aldrig kunne overkomme alt det Bryderi og den Ulejlighed, der følger med at have Huset fuldt af Smaafolk.

(Fortsættes.)